

DARRERE EL TELÓ

Maria Carme Domingo

Música, poesia i pintura és el combinat que Ma Carme Domingo ofereix en l'últim dels seus treballs, *Darrere el teló*. El llibre de poemes, publicat l'abril de 2006 per Pragma edicions, és un reeixit producte que neix de la mà d'un compendi d'artistes tarragonins: il·lustracions que són obra de Josep Maria Rosselló, fotografies a càrrec de Pep Escoda i text de Ma Carme Domingo. El llibre s'acompanya amb un disc compacte i enregistraments de peces d'òpera, en la veu de la poeta.

Una obra multidisciplinar dividida en tres actes, un entreacte i una escena final com si es tractés d'una òpera i res més. El recull és concebut amb sentit de totalitat, i comença amb una divisa que dona el to amb què l'autora viu l'experiència poètico-musical-plàstica: “...l'artista és un home /.../ ...per als homes ha d'escriure. / I s'ha inspirat en la veritat.”

Ma Carme Domingo agermana poesia i cant de la mateixa manera que es mostra Diva i dona. Un poema descriptiu inicia l'obertura: la dona que serà Diva, en breus instants, espera des del racó culcosit del camerino.

El primer acte comença, i l'autora comença a jugar amb el lector. La funció ens condueix *rere el teló* d'allò que no es mostra a l'escena: “La Diva asseguda damunt l'escenari submergit / espera el seu torn, i entretant / vocalitza àries del passat, i entretant / deixa al descobert el seu coll esvelt sense adornar.”

A l'escena del teatre, hi trobem la cantatriu magnífica que actua: és una actuació mixta. És deessa en la mesura que se sent “protagonista” de l'obra de la seva vida, però també canta i es despulla. La poeta no parla de fantasies, només es mou en el món de la fantasia. Des del vessant més humà –*rere el teló*– observa aquesta altra, l'estranya que neix d'ella, l'actriu amant que desitja en l'escarrit marc d'un amor ficcional.

La poeta surt i entra de l'escenari –el seu escenari– i es desdobra constantment. I el que pesa en el poemari és el *coll sense guarniment* de la dona que espera l'amor; aquest mite desert en una dissoluta entrega: “l'ària de l'amor, / l'ària sense escena”.

La poeta es projecta a través d'un lèxic ric en cites, títols i italianismes, trets de les òperes que coneix i canta. I s'acull a un recurrent color vermell –que Rosselló capta en els seves pintures de traç net i cartellístic, on la figura nua de la dona jeu despullada: “Carmen no és la novel·la, / no és l'òpera, / .../ És la reina d'un jardí vermell esbatanat, / perdurable, / seductor de tots els temps.”

Múltiples espais s'invoquen en aquest assaig poètic. L'habitació d'un hotel, el carrer, al restaurant..., i l'obra avança: “Deu ser perquè arriba el moment / de satisfer cada nit / i assaborir l'elixir dels déus./ Deu ser perquè arriba l'instant d'aixecar el teló...”.

Entre l'espera tensional d'un amor que no arriba i trobades amoroses que no es viuen, la poeta ens fa passar a un entreacte amb clares al·lusions a la ciutat de Tarragona : “Rambla endins”, “Cafè dels Poetes”, “Nits musicals a Minerva”, “la Catedral”. Un recorregut per espais exteriors, en un immòbil clos, portats per una prosa poètica que avança lliure, amb predomini de seqüències llargues i narratives.

El teló no cau i segueix el desgavell de períodes que no avancen. De retombs per les volences. Carrers concrets i racons quotidians habiten l'interior de Ma Carmen Domingo i, ella, els abstreu en un collage comú de presents nostàlgics i futurs de desig que no es consolida: “Tinc pendent un creuer més enllà de l'horitzó”.

La dona fa de Diva mentre s'explica, en aquells moments vulnerables.

CINTA MULET

Publicat al diari *El Punt* el 28 de maig de 2007